

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 2 pkt 2) lit. c) dyrektywy 2004/38⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że państwo członkowskie może pod pewnymi warunkami wymagać od bezpośredniego zstępnego, który ukończył 21 lat — w celu uznania go za osobę pozostającą na utrzymaniu i tym samym wchodzącą w zakres definicji członka rodziny w rozumieniu tego przepisu — podjęcia przez niego starań w celu znalezienia pracy, uzyskania ze strony organów państwa pochodzenia pomocy na pokrycie kosztów utrzymania się lub też utrzymywania się samodzielnie w inny sposób, które jednak okazały się bezskuteczne?
- 2) Czy przy wykładni terminu „pozostają na utrzymaniu”, użytego w art. 2 pkt 2) lit. c) dyrektywy 2004/38, jakiegokolwiek znaczenie ma okoliczność, że osobę spokrewnioną — ze względu na jej uwarunkowania osobiste, takie jak wiek, wykształcenie, czy stan zdrowia — uznaje się za całkowicie zdolną do znalezienia pracy oraz że osoba ta zamierza podjąć pracę w państwie członkowskim, skutkiem czego przestaje ona spełniać przesłanki uznania ją za osobę spokrewnioną pozostającą na utrzymaniu na gruncie tego przepisu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-427/12)

(2012/C 355/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, C. Zadra, E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 80 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych⁽¹⁾ w zakresie, w którym przepis ten przewiduje przyjęcie środków ustanawiających opłaty wnoszone na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) w drodze aktu wykonawczego zgodnie z art. 291 TFUE, a nie w drodze aktu delegowanego zgodnie z art. 290 TFUE;
- utrzymanie w mocy skutków unieważnionego przepisu oraz wszelkich aktów przyjętych na jego podstawie do czasu wejścia w życie, w rozsądnym terminie, nowego, zastępującego go przepisu;

- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Tytułem pomocniczym, gdyby Trybunał uznał, że powyższy wniosek o stwierdzenie nieważności w części jest niedopuszczalny,

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia w całości;
- utrzymanie w mocy skutków wskazanego rozporządzenia oraz wszelkich aktów przyjętych na jego podstawie do czasu wejścia w życie, w rozsądnym terminie, nowej, zastępującej go regulacji;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi na poparcie swej skargi zarzut dotyczący naruszenia traktatu, a w szczególności systemu przekazywania uprawnień prawodawczych, które prawodawca Unii może przekazywać na rzecz Komisji na podstawie art. 290 i 291 TFUE.

Komisja podnosi, że Rada i Parlament błędnie zdecydowały o przyznaniu Komisji kompetencji wykonawczych na podstawie art. 291 TFUE celem ustanowienia opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów. Zdaniem Komisji, akt który ma ona przyjąć na podstawie art. 80 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy bowiem uznać za akt delegowany w rozumieniu art. 290 TFUE, ponieważ ma on na celu uzupełnienie niektórych, innych niż istotnych, elementów aktu ustawodawczego. Mając na uwadze charakter przekazania uprawnień na rzecz Komisji, a także przedmiot aktu podlegającego przyjęciu na podstawie owych uprawnień, tego rodzaju akt powinien być przyjęty zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 290 TFUE, a nie zgodnie z procedurą art. 291 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2012 r. w sprawie T-334/10 Leifheit AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 września 2012 r. przez Leifheit AG

(Sprawa C-432/12 P)

(2012/C 355/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Leifheit AG (przedstawiciele: adwokaci V. Töbelmann i G. Hasselblatt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Vermop Salmon GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie T-334/10;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie R 924/2009-1;
- zasądzenie od OHIM kosztów postępowania przed Trybunałem, Sądem i Izbą Odwoławczą, jak również kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie;
w przypadku wstąpienia przez Vermop Salmon GmbH do postępowania w charakterze interwenienta;
- nakazanie interwenientowi pokrycia własnych kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2012 r. należy uchylić, ponieważ Sąd błędnie określił zakres badania, jakie zobowiązana jest przeprowadzić izba odwoławcza w kontekście art. 63 ust. 1 i art. 64 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾.

Sąd pominął w swej ocenie zasadę ciągłości funkcjonalnej pomiędzy instancjami OHIM i nie wziął pod uwagę, że nawet wyraźnie przedstawione zarzuty nie mogą zwolnić izby odwoławczej z ciężącego na niej obowiązku kompleksowego rozpatrzenia zaskarżonej decyzji z punktu widzenia okoliczności faktycznych i prawnych.

Sąd opiera swe rozstrzygnięcie wyłącznie na stwierdzeniu, że rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego stanowi szczególną kwestię wstępną, która niekoniecznie musi zostać przeanalizowana przez izbę odwoławczą.

Sąd pominął przy tym, że kwestia ta wraz z żądaniem przedstawienia dowodu używania gwarantującego utrzymanie praw stanowi część składową postępowania w sprawie sprzeciwu i jako taka mieści się w ramach badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą.

Następnie Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ błędnie zastosował ogólne zasady dotyczące oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

W szczególności przy ocenie podobieństwa oznaczeń Sąd kierował się wynikającą z doświadczenia zasadą, że konsument przywiązuje większą wagę do początku słowa niż do pozostałych części znaku towarowego, nie zbadawszy wcześniej, czy zasada ta ma w ogóle zastosowanie w rozpatrywanym przypadku.

Ponadto Sąd nie ustosunkował się dostatecznie do przedstawionych przez wnoszącą odwołanie wywodów o charakterze faktycznym, odnoszących się do podobieństwa towarów. Przeciwnie, Sąd przejął ustalenia dokonane przez Izbę Odwoławczą bez zbadania ich prawidłowości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 lipca 2012 r. w sprawie T-27/12, Marcuccio przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, wniesione w dniu 26 września 2012 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa C-433/12 P)

(2012/C 355/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (przedstawiciele: G. Cipressa, avvocato)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie w całości i bez żadnych wyjątków postanowienia Sądu z dnia 3 lipca 2012 r. w sprawie T-27/12;
- Tytułem żądania głównego: zasądzenie od Trybunału Sprawiedliwości zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu w pierwszej instancji i w ramach niniejszego odwołania oraz uwzględnienie w całości i bez żadnych wyjątków żądań wnoszącego odwołanie zawartych w skardze w pierwszej instancji;
- Ewentualnie: przekazanie sprawy Sądowi, aby orzekł ponownie co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżone postanowienie jest w oczywisty sposób pozbawione uzasadnienia, nieracjonalne, nielogiczne i przeinacza okoliczności faktyczne. Sąd błędnie zakwalifikował pewne pisma skierowane przez wnoszącego odwołanie do pierwszego rzecznika generalnego Trybunału Sprawiedliwości jako wnioski o poddanie kontroli zgodnie z art. 256 akapit drugi TFUE.